

בשורת היוצרות

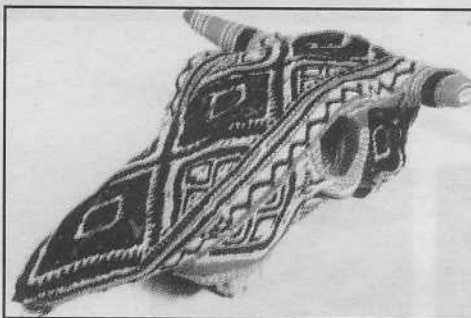
דו"ח אישי

כברי: יעל כנעני יוצאת למסע "על הנייר" • בארי: אורן שוקר-וקסלר מצלמת "יומן אישי" ועינת עמיר יוצרת מיצב "מפתה" • אשדות-יעקב מאוחד: לילי פורן זורמת עם "העדר הנווד", והודא ג'מאל אורגת "אבנים מהוואדי" • כפר מסריק: נעמי זינגר נוקשת בעץ • אמנות נשית בתנועה

יעל כנעני, בתו של הפסל המנוח יחיאל שמי, החלה לצייר בשנת 1987. לפני-כן התמחתה במחול ובכתב תנועה. עובי

דת היותה רקדנית ומורה לתנועה ולכתב תנועה, רלוונטית מאוד גם לרישומים ולי ציורים שהיא מציגה החל מסוף שנות השמונים, המשיקים לשפת הגוף והחומר. הר מיון לעבודות האב רב-ההשפעה נרמז בחומרים (אספלט, שמן, גרפיט) ובשפה החי סכנית ומוגבלת-הצבעים (שחור, אפור, צבע יסוד אדום) אבל מכאן נפרדו השניים איש לדרכו: שמי התמקד ביסודות של משקל, נפח מול ריק, יציבות/קריסה, בעוד

שכנעני יוצרת - בתערוכתה "על הנייר" בגלריה לאמנות ישראלית בכי ברי (אוצרת: רדורה דקל) - חלל מרכזי זי מוגדר, סגור/פתוח, שבעיבורו מתרחשת פעולה קווית ודינאמית של גוף "מתפרק" תוך כדי תנועה. הציור של כנעני נדמה לא אחת כשרטוט של מבנה, כתפאורה למופע, כמיצב. רדורה דקל, אוצרת התערוכה, כותבת על "מסע עקבי שלרגע אינו שוכח את מקורותיו" וגם על "דרך עבודה שמעוררת בצופה צורך לפענח מילון..." ובתוך כך היא מסייעת לקרוא חלק מהדימויים. אני העדפתי לא לפענח ולא לנסות ליצור הקשרים מידיים, ממש כמו שקורה לי במורפע מחול - גם שם אני מוצא את עצמי מתענג, לעיתים נפעם, גם אם לא מבין תמיד את כוונת המחולל. בסוף השבוע הקרוב, בצמוד לנעמי לתערוכה, יועלה מופע תנועה של יעל כנעני וחברים, בכברי ובכליל.

לוגלת פרה. עכשיו באשדות

"טאץ' ווד". צבע וטבע בכפר-מסריק

בין היפה למבין

ומה עתיד להיפתח בשבת הקרובה: בגלריה בבארי שתי תערוכות יחיד: "פרק מיומן אישי - שלב ההעלמות" - צילום של אורן שוקר וקסלר.

סלר. "נשים רוקדות" (וידאו) boi (עבודת סאונד) של עינת עמיר.

אורן שוקר וקסלר מציגה צילומים החושפים אובייקטים נשיים אינטימיים - תחבושות עם הפרשות הולכות ונעלמות, תחתונים, שעווה עם שערות שנתלשו מבית השחי, ושעי רות-ראש שנשרו. לדברי זיוה ילין, אוצרת התערוכה, עוסקת האמנית באובדן הפוריות לאחר גיל המעבר, תוך ניסיון לתעד ולשמר את מה שכבר נעלם. הצילום, לדבריה, נע על הגבול שבין היפה למעורר-גורעל ומביך.

עינת עמיר, אמנית נוספת, מטפלת בנשיות מכיוון אחר, אם כי לא פחות מביך. עבודתה "נשים רוקדות" כוללת דקלום מפייה של שיר מאת יורם טהר לב - "נשים רוקדות" - כשהיא יושבת בבגדי גבר על כורסה, שותה ומעשנת. שיר הפיתוי הופך להיות שיר של אישה לאישה, דראג מלודרמטי מורכב המצליב קשיחות ביצית ושבריות רגשנית. בעבודתה השנייה (boi) מוזמן הצופה (נכון יותר: מוזמנת) להיכנס לחדרון קטן וחשוך בו נשמע קולה של האמנית מנהלת שיחת פיתוי וחישיפה. "הצופה מוצאת את עצמה", כותבת ילין האוצרת, "לכודה בסיטואציה אינטימית עד להביך והופכת בעל-כורחה לחלק ממערכת יחסים". הגלריה בבארי מצטיירת (שוב) כגלריה אוונגארדית, שמרחה חיבה את גבולות השיח הציבורי והאמנותי ובודקת את סף יכולת ההכלה והעיכול של חברי הקיבוץ. מיד לאחר הפתיחה החגיגית (בשעה 13.00) יתקיים שיח גלריה עם האמניות.

אישיות